

هاوکښه‌شې پځه‌وانه‌ی دووهم هاوکښه‌شې ده‌قه له‌گه‌ځ خوښه‌ر، له‌م هاوکښه‌یه‌دا ئو و ده‌قه‌ی که نووس‌ر لځگځ‌یدا ده‌ژیت، هه‌ردووکیان مندا‌ی یه‌ک پزدانن و له‌ یه‌ک پزداندا به‌یه‌که‌وه هه‌ځیا‌نکردووه، ژیاون و ها‌توونه‌ته دنیاوه، به‌ام به‌مردنی نووسه‌ره‌که‌ی، ده‌قه‌که‌ ناکه‌و‌ت، نه‌که‌وتنی ده‌قیش نه‌که‌وتن و هه‌شتنه‌وه‌ی ووحی نووسه‌ره. ئو ده‌قه‌ی ک دوا‌جار د‌فریای نووس‌ر د‌ت و له‌ کا‌تگه‌شتی خوښنده‌وه‌دا به‌شداریی به‌مانه‌وه‌ی نووسه‌ر ده‌کات. بځگومان ځمانی ئلف/یا‌ش ده‌که‌و‌ته هاوکښه‌شې دووهم. له‌ هاوکښه‌شې دووهم‌دا، ده‌ق هه‌ځگری ووحی نووس‌ر بځ ناینده‌ی کی‌دوور و هه‌رده‌م له‌ گف‌توگ‌دایه له‌گه‌ځ خوښه‌ر، هه‌ر بځیه‌شه به‌ناوی هاوکښه‌شې ده‌ق له‌گه‌ځ خوښه‌ر ده‌ناس‌ر‌ت، ئو ج‌ره ده‌قانه‌ی سه‌ر به‌م هاوکښه‌یه‌ن خوښه‌ر له‌ خوښنده‌وه‌یا‌ندا تووشی هه‌راسانیی، جا‌سبوون، به‌ام ملنه‌دان ده‌که‌ن. ده‌قی سه‌ر به‌م هاوکښه‌یه ده‌ق‌کی سرک و به‌رده‌وام لځ خوښنده‌وه‌ی نوځدایه.

خا‌ی دووهم که پو‌سته له‌م ځمانه‌دا ئاو‌ی ل‌بده‌ینه‌وه بځما‌ییی‌ه*.

له‌ ځمانی ئلف/یا‌دا ووبه‌ووی دوو هاوکښه‌شې بځما‌یی ده‌بینه‌وه. ما‌ ته‌نی وه‌ک شو‌نی نیشته‌ج‌بوون نا، ما‌ وه‌ک شو‌نی ئارامی. بځما‌ییش وه‌ک له‌ده‌ستدانی ئو ئارامییه‌ی که هه‌مانه؛ ووبه‌ووبوونه‌وه له‌گه‌ځ به‌ها و پیر‌زیییه‌کان، هه‌گربوون به‌نه‌ریتی ج‌گیر و نه‌بزواوی سیاسی، فه‌ره‌نگی و ځتین و... تاد. جا‌ ځمانی ئلف/یا له‌ وویه‌کی تری نووسینه‌وه، بځما‌ییی، واته‌ ت‌کشکاندن‌ی سووننه‌ت و باوی نووسینه‌ پل‌ت، دیا‌ل‌گ و زمان، گ‌شه‌نیگا و کاره‌کته‌ر، ځزمان و...

له‌ ځمانی ئلف/یا‌دا هاوکښه‌شې یه‌که‌م په‌یوه‌سته به‌یوسف و هاوکښه‌شې دووهم به‌ داود ئام‌دییه‌وه په‌یوه‌سته. هاوکښه‌شې یه‌که‌م تایبه‌ته به‌ کاره‌کته‌ر یوسف، یوسف که‌س‌کی ا‌ا، شپ‌زه، نام‌یه و له‌ن‌وان ده‌یان ک‌شه‌دایه، هه‌ر ئه‌مه‌ش وای‌کردووه که هه‌ند‌ک‌جار له‌ ځمانه‌که‌دا په‌نا بې‌رد‌ر‌ته به‌ر خ‌دوواندن و کاره‌کته‌ر له‌گه‌ځ خ‌ی بدو‌ت. ئم خ‌دواندنه‌ش زیاتر ئه‌وه‌ی ل‌که‌وتووه‌ته‌وه و ئه‌وه‌ خو‌یا ده‌کا، که باری ده‌روونی کاره‌کته‌ره‌که‌ له‌ووی ک‌مه‌ایه‌تی و خ‌زانیه‌وه ا‌ا و گومان‌اوی، په‌ش‌کای و سه‌ر‌گه‌ردانه، ترس و چاود‌ریی، له‌ده‌ستدانی ما‌ که تا‌که شو‌ن‌ک که یوسف پ‌یه‌وه په‌یوه‌ست ب‌ت، له‌ به‌ران‌به‌ر هه‌موو ش‌ت‌ک که هه‌یه‌تی و ئه‌وه‌یش که نییه‌تی ما‌ه، به‌ام له‌و‌دا به‌ده‌ر له‌ ترس و چاود‌ریی سیاسی، ژیا‌نی د‌سارد و ووح‌کوژی ځژگار و ب‌به‌زه‌یه‌که‌ی، ما‌ ځ/خا‌نوویه‌که که هه‌یه‌تی بځ ئه‌وه‌ی دوا‌جار ت‌یدا بمر‌ت:

“ئەي ئەگەر بىفرشم لە کو بژيم؟

لەكو بمرم؟ نەم گوتبوو.

ئەوێ هشتا بەم شارەوێ توندتوند گریداویم ئەم ماڵە. ”
(ئەلیپوور، 2020: 16)

لەرەدا دەبینین، ما گوزارشته بە ژيان و مانەوێ. ژيان و مانەوێ
استەوخا پەيوەستە بە خاك و نیشتمان. خاك و نیشتمانیش پەيوەستە
بە دووانەي ئازادیی و ناسنامەي نەتەوێ. مرقا بەب ناسنامە و
ئازادیی كایە و كایەوارە. كەواتە لەلای یوسف بـما یی واتای كـچ
و بەـگەوێبوون ناگەيەن، ئەوێ نەدەي مانای زیندوو بوون و مكو بوون
دەگەيەن، ئە نیشتماندا، هەموو ئەمانە وایکردووێ دیوکی جیاوازی
یوسف لە بـما ییدا لە دیوی ئامـدی جودا بکاتەوێ. بـیە وتمان
نیشتمانیش، چونکە ما لە ئەلف/یادا فرەهەندە.

لە هاوکـشەي دووێمدا جیاوازییەکی پـچەوانە و دژ دەبینرێت لەگە
هاوکـشەي یەكەم، لەـووی ما و بـما ییەوێ. هاوکـشەي دووێم
پەيوەستە بە داوود ئامـدی یەوێ. داود ئامـدی هەـگری و وـحـکی
بز، جـگیرنەبوو، نەگونجا و ناتەبا لەگە دەوروبەر و تەواوی
کایەکانی تری ژيان، بـیە دەبینین هەرگیز بە تەواوەتی جـگیر نییە،
هەر جارە و لە شوێنـکە؛ ژـر ئاسمانی ئەو هەمان ئەو گەزە ئاسمانەي
یوسف نییە جا هەر لە زیندانەوێ بگرە تا بگرەو بـرەي لەگە لەیلا،
حافز و ساخکردنەوێ دەستوووسەکانی ئامـدی. هەـبەتە لە زـر شتدا
ئەم دوو کارەکتەرە دەبنەوێ بە یەك، بەـام بابەتی نووسینی ئـمە
دەرخستن و پـشاندانی ئەمەیان نییە.

ئامـدی بەهـی کەمتەر خەمیەوێ یان ئاگایەوێ بووبـت، هەـگری
و وـحـکە کە دەیهـوت بەر بەست ببـت، یانیش بەرەو ووی هەـبـشاخـت،
بەـام ئەوێ یوسف تـدـامانە لەـو نـرمی ژيان و دواچار
ناچارییە کە ملی پـدەدات. ئامـدی خـی نەبان دەکات و لەژـر
سـبەری ئەم نەبانیهـدا دەیهـوت ئەو استییهـی کە لە نەکران بەدەرە
بینووسـت، ئەوێ بنووسـت کە خـی دەیهـوت نەك ئەوانەي کە
دەیانەوت، ئەمەش تـکـشکاندن و هەـتەکاندن نـمـکی فرەسەختە.
نەنووسینهـوێ ئەوێ دەگوترـت، و وەرچەر خاندنە لە ما، ما لـرەدا
وەك وابەستەبوون بە ژيانـکی یەكـهنگ، یەكـدهنگ، نەریتی و باو،
هەـاتن لەو ما هـ شوێنـهـگرتنی بـما ییە، و وەرگەـاندنە لە ما یی
باوك بـ ما یی بـما یی و بەهای نو. هـتکردنەوێ واتە ازینەبوون
و دەستوپـوەندنەبوونیهـتی بـ ئەمارەت، میرمونشی و ئەوانی دیکە،
ئەنجامەکەشی لـوونە، ناچارە و مل نادات، پـویستی لـی خـی
دەگـت و خـی لـ خەمسارد دەکات. کەچی لەلای کارەکتەرەکەي تر کە

یووسفه، ټه تکرډنه وه نییه و زرجار ټه وهی که ده یه و ټه بی ټه نای ټه. بیه ملده دات، ازییوونی یووسف ناچارییی و پویستییه که ب پاره و ټه وهرچه رځاندنی نییه.

ټام ټدی له گه ټده ییدا ب ټما ټیی هه ټده بژر ټه و دهر به دهریی. ب ټه وهی شو ټنډ که دوا جار دوا شو ټنه، که نازان ټه کو ټیه ټه ییدا بمر ټه، نه ټه وه ټه یووسف، که ما ټه یه که م شو ټنه و ده شیوه ټه دوا جار جهسته یه کی سار به م ټه ته که و ملدانه ناچارییه که ی، ټه دا بسپ ټه.

له ک ټاییدا ده مه و ټه ب ټم، نووسین له مه ټه ټلف/یا فره سهخت و ټا قه ټپ ټووک ټنه. که شی ټه مانه که، ترس و چاود ټری، گرژی و پهر ټشی، سه رگه ردانی و خه، ټا ټای و گرفته کانی، با ټه سه ر خو ټنه ردا ده ک ټش ټه. هه بوونی دوو چیر ټه، دوو کاره کته ر و دوو زه مه ن؛ که له یه کچوون و جیاوازیان هه یه، ټا ټزییه کی زری دروستکردووه ټه مه ب ټجگه له گفتوگ ټه کان، که هه ند ټه جار سهخت ده ب ټه که بزانی کامه کاره کته ره یه که ده په یف ټه. سه رباری ټه مه چیر کی یووسف، گه شه پ ټه ر و به رده وامیی چیر کی ټام ټدییه، له دوو زه مه نی جیاوازدا، که ب نووسه ر و هم ب خو ټنه ریش بیرکړدنه وه له وهی ټه دوو چیر که له کو ټه دا به ر یه ک بکه ون و ک ټبنه وه، فره سهخته.

س ټران محه مه ده سووره

سند